

og de sagkyndige Mænd, til hvilke den høit-  
 ærede Minister, som har forelagt Lovudkastet,  
 i den Henseende har støttet sig, have heller  
 ikke troet det. — Man har endnu støttet sig  
 paa en Henviisning til England, idet man har  
 meent, at det skulde være saaledes der. Jeg  
 skal ikke med fuldkommen Sikkerhed kunne mod-  
 sige dette, men jeg troer, at det berøer paa en  
 Feiltagelse, naar man paastaar, at Opdagelses-  
 politiet i England skulde være adskilt fra Or-  
 denspolitiet. (En Stemme: Det har praktisk  
 udviklet sig der saaledes.) Om det praktisk  
 skulde have udviklet sig saaledes, veed jeg ikke,  
 men at det er saaledes ifølge de gjældende  
 Love og Regulativer, troer jeg ikke er Tilfæl-  
 det, ialtsald ikke overalt. Men sæt, at saa  
 var, saa kunde man dog ikke paaberaabe sig de  
 engelske Forhold, thi de ere ganske anderledes  
 store end hos os; der er ingen Sammenlig-  
 ning mellem, hvad Opdagelsespolitiet vil sige i  
 London, og hvad det er i Kjøbenhavn. Jeg  
 kan efter alt det Foransørte kun mene, at de  
 Grunde, der ere anførte for den omhandlede  
 Adskillelse, ikke have Meget paa sig, og jeg  
 finder saaledes, at Adskillelsen i Virkeligheden  
 er unødvendig. Skulde imidlertid nu det Hensyn  
 være afgjørende, at det ikke vil være over-  
 kommeligt for een Inspektør, og at der altsaa  
 ialt maa være tre Inspektører, saa bør det  
 under alle Omstændigheder ikke være tre side-  
 ordnede og fra hverandre adskilte Inspektører.  
 En saadan Ordning maa jeg nemlig finde ikke  
 blot unødvendig, men skadelig. Det er, som  
 ofte sagt, ganske vist, at vi bør lade Opdage-  
 sespolitiet paa det nederste Trin være adskilt  
 fra Ordenspolitiet, men i det Dieblit, at vi  
 ogsaa paa det høiere Trin gennemføre Ad-  
 skillelsen, vil det ikke kunne undgaaes, at de  
 ikke ville komme til at samvirke, og det er al-  
 deles klart, at hvormegen Tillid man end kan  
 have til Opdagelsespolitibetjentene, saa er det  
 umuligt alene at stole paa dem med Hensyn  
 til Forbrydelsers Opdagelse. Det vil ogsaa i  
 sig være unaturligt, thi Ordenspolitibetjentene,  
 som særdes omkring paa Gader og Torve, see  
 og opdage mange Ting, som ville være til Støtte  
 for Opdagelsespolitiet. Nu vil man sige, at de  
 da ville meddele det, at de ikke ville holde sig  
 for sig selv, men understøtte Opdagelsespoli-

tit og melde, hvad de see og opdage. Det er  
 imidlertid et stort Spørgsmaal, om det vil blive  
 Tilfældet, thi for disse Mænd vil det ligge  
 meget nærmere at beskæftige sig med det, som  
 deres Superior sætter Priis paa, og som er  
 hans Hovedfunktion; det ville de meest behage  
 ham ved at lægge Vægt paa, og det vil derfor  
 let skee, at de ikke tillægge det andet den Vægt,  
 som de bør. Jeg troer saaledes, at det ikke  
 blot er unødvendigt at henlægge disse 6—8  
 Opdagelsesbetjente under en særskilt Inspektør,  
 men at det er skadeligt, idet det vil forhindre  
 den rette Samvirken mellem de forskjellige Af-  
 delinger af Politiet. Det er derfor fortrinns-  
 viis dette Punkt, jeg maa ønske forandret. Jeg  
 vil ikke have Noget imod, at der er tre In-  
 spektører, thi det kan være, at Hensynet til, at  
 man ikke vil kunne bestride det foruden tre, vil  
 være overveieende, men skal der være tre, maae  
 de ikke være adskilte og sideordnede, men de to  
 kunde mulig stilles i Underordningsforhold til  
 en tredie; et Forbillede have vi i den Maade,  
 hvorpaa i det oprindelige Lovudkast den anden  
 Inspektør var stillet i Forhold til den første.

De øvrige Bemærkninger, jeg kunde ønske  
 at gjøre, ere ikke af indgribende Betydning;  
 men jeg skal dog tillade mig at anføre med  
 Hensyn til § 10, at jeg troer, at den Til-  
 søielse, som er skeet i Landsstinget, ikke er  
 heldig. I Udkaftets § 8 staaer der: „Ligeledes  
 maa Politiet med Magt staffe sig Afgang til  
 Huus, naar der er skjellig Grund til at an-  
 tage, at en Forbrydelse begaaes sammesteds“,  
 og dertil er der i den tilsvarende Paragraf i  
 Lovforslaget, som det nu foreligger, § 10, gjort  
 den Tilspøining: „og Undersøgelsens Diemed  
 vilde forspildes ved at erhverve en Dommers  
 Kjendelse“. Denne Tilspøielse har formeentlig  
 ikke den paastaade Grund i Grundlovens § 86;  
 thi hvis det var Tilfældet, maatte den kunnes  
 ikke blot til dette Tilfælde af Huusundersøgelse,  
 men ogsaa til andre. Og den er formeentlig  
 uheldig af den Grund, at Hensynet til en til-  
 kommende Undersøgelse af Forbrydelsen ikke  
 kan være det ene Bestemmende; i mange Til-  
 fælde vil det jo allerede være en Følge af  
 Lovgivningens Grundsaetninger om Forpligtel-  
 sen for Enhver til at hjælpe dem, der ere i  
 Fare, og selv i andre Tilfælde vil det i alt